

De Laatste Reis

Spencer Kolk

DE LAATSTE

REIS

*Opgedragen aan mijn allerbeste vriend,
Arco-Sammie Beauty van de Lindenhof*

Voor het eerst uitgegeven in Nederland in 2020 door middel van Brave New Books.

Copyright © Spencer Kolk 2020

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

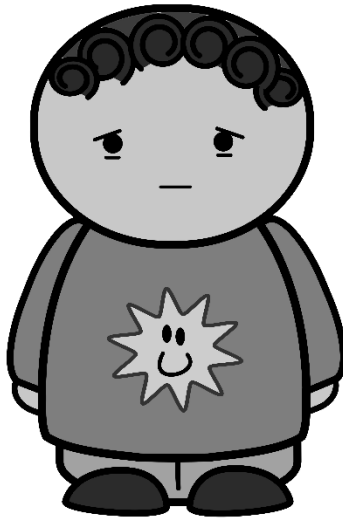
ISBN: 9789464057393

Inhoud

01. Het Slechte Nieuws 7
02. De Koning Van De Honden 17
03. Grote Grasveldje Met Bomen 29
04. Waar Ik Leef Hebben Ze Dit Niet 45
05. Wie Is De Baas 53
06. Dag, Mooie Wereld 67
07. De Wereld Van Iedereen 75
08. Thuis 81
09. Het Afscheid 87
10. Voor Hem 97

DEEL 1

Het Slechte Nieuws

“Het is echt waar. Geloof het of niet. Ik dacht er eerst ook anders over. Maar het is waar. Zo is het nu eenmaal. Niets aan te doen.”

“Dus, hij moet worden ingeslapen?”

“Tot mijn spijt moet ik ‘ja’ zeggen. Het is beter voor hem. Dan heeft hij geen pijn meer.”

“Dan heeft hij geen pijn meer.”

Met die woorden keer ik terug naar huis.

Met hem.

Mijn alles.

Mijn liefde.

Mijn vriend.

Mijn allerbeste vriend: Sammie.

Bedroeft stap ik de dierenkliniek uit.

Als ik de deur open is het druk op straat.

Ook is het er erg benauwd.

En dan heb ik nog wel korte broek en een hemd aan.

Moet je nagaan!

In alle drukte gaan mijn ouders, mijn zus, zusje en Sammie en ik opzoek naar onze auto.

We weten wel ongeveer waar we de auto hebben geparkeerd, maar doordat er zoveel mensen zijn en er een soort vieze mist in de stad hangt, is het lastig om je auto snel te vinden.

Na dertien minuten van heen en weer lopen door de drukte hebben we de auto eindelijk gevonden en stappen we eindelijk in.

Sammie ligt achterin de auto, waar onze spulletjes, als we op vakantie gaan, ook liggen. Ik aai hem en kijk goed naar zijn vriendelijke kop.

Morgenmiddag zal hij er niet meer zijn.

Morgenmiddag zal ik zonder hem thuiskomen.

Zal het leeg aanvoelen.

Dat weet ik nu al.

Want wanneer hij naar het pension ging in de zomer, als wij dan op vakantie gingen, en wij vervolgens thuiskwamen, voelde het echt, serieus waar, alsof er iets miste in mijn leven.

De volgende dag haalden wij hem dan weer op en voelde alles weer normaal.

Zoals het hoorde.

Terwijl we naar huis rijden kan ik mijn ogen